

LIVHUSAREN

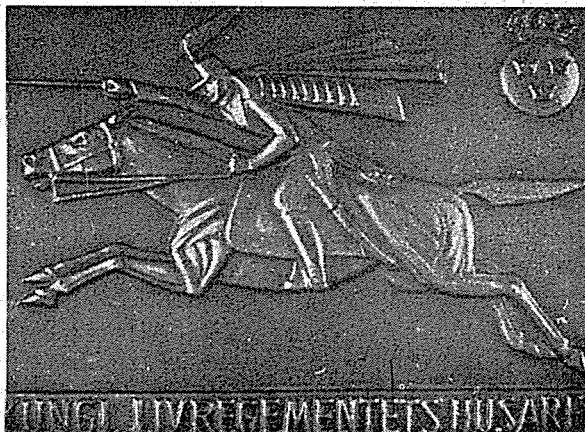

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

UTBILDNINGSOFFICEREN HAR ORDET

Sekundchefen insjuknade oväntat i slutet av mars och hann inte att bli fullt frisk innan denna tidning trycktes.

Den åldersklass som nu rycker ut och ställer sig i leden bland sina föregångare, har haft det besvärligt i vissa avseenden. Många nya befattningshavare har under det gångna utbildningsåret tillkommit på viktiga poster. Det tar i regel en viss tid att smälta in i en ny befattning och kunna verka där med full effekt.

Tidigt i höstas ställde jag mig frågan, hur det stod till med andan på de olika skvadronerna. Tvivelsmålen försvann efter hand. Åldersklassen gjorde fina prestationer under de viktigare förbandsövningarna.

Sekundchefen och jag är överens om, att åldersklassen 70—71 är lika god som bra föregångare. Lojal och ambitiös inför krav på laganda och kamratskap. En fin anda har efter hand skapats inom de olika plutonerna. Detta kompletterat med goda färdigheter och kunskaper, som ni visat under det sista skedet, gör er väl skickade att infogas i krigsorganisationens förband.

Välkomna åter när ni kallas in till krigsförbandsutbildning.

LIVREGEMENTET TILL HÄST 1707–1708

Av Eric Hedenstierna

Vintern 1707 fick Lifregementet till häst sitt vinterkvarter omkring Sangerhausen i Thüringen. Någon vilotid i egentlig mening var det inte. Med siktet riktat mot öster översågs varje detalj i utrustningen, rekryter tillfördes för att fylla uppkomna vakanser, och en intensiv utbildning bedrevs.

Alla truppslag hade fått eller fick sina exercisreglementen mer eller mindre fullständigt omarbetade. Även vid det taktiska förberedelsearbetet lades stor vikt. Reglementena, som utarbetats på grund av lång krigserfarenhet, höllos hemliga och förblev otryckta.

För att ytterligare mörklägga alla förberedelser hade Karl XII även övergivit bruket att samla trupperna i stora, mer eller mindre befästa läger. De låg förlagda och marscherade väl spridda. Därigenom kunde ortens tillgångar bättre utnyttjas genom ett väl utvecklat rekvisitionssystem. Detta sätt medförde även att de sjukdomar, som lätt uppstod i trånga, överfyllda läger och som fort förtärde härarnas krafter, upphörde. I förhållande till den "naturliga" dödligheten i andra arméer var avgången i den svenska försvinnande låg.

Den 22 augusti 1707 lämnade Karl XII Altranstädt, under det att arméns olika truppförband på olika vägar anträdde marschen österut. Det var en imponerande styrka, som omfattade 38.000 man och 30 kanoner.

Infanteriet bestod av:

Kungl Maj:ts Lifgarde på fyra bataljoner om 3.000 man, Upplands, Skaraborgs, Södermanlands, Kronobergs, Jönköpings, Dal, Östgöta, Västmanlands, Västerbottens, Kalmar samt Närke och Värmlands regementen, vardera på två bataljoner om 1.200 man. Summa 16.200 man.

Kavalleri:

Kungl Maj:ts Lifdrabantkår om 150, Kungl Maj:ts Lifregemente till häst om 1.500, Svenska Adelsfaneregementet om 800 samt Smålands, Östgöta, Nylands, Norra Skånska, Södra Skånska och Upplands tremännings kavalleriregementen, vardera om 1.000 ryttare. Summa 8.450 ryttare.

Dragoner:

Kungl Maj:ts Lifdragonregemente om 1.500, Skånska dragonregementet (ståndsdragoner), Dragonregementena Hjelm, Dücker och Taube om vardera 1.250 samt Dragonregementena Meijerfelt, Gyllenstierna och von Albedyhl om vardera 1.500 dragoner. Summa 11.000 dragoner.

Husarer:

Valackregementet om 2.000 ryttare.

Ingenjörstrupper:

Ett sappörkompani om 200 man.

Artilleri: 30 kanoner.

Inte förrän i slutet på december 1707 hade kölden blivit så stark att någon egentlig framryckning kunde ske. Masoviens moras och de talrika vattendragen som låg i den svenska arméns framryckningsriktning mot Lithauen krävde tillfrysning. Det första stora hindret var floden Weichsel, som övergicks den 29 december.

Någon egentlig stridskänning med fienden förekom inte, utan mest oroades marschen av snapphanar. Dessa försökte med förhugningar och bråtar att hindra den svenska framryckningen. Karl XII lät uppmana civilbefolkningen att lugnt stanna i sina hemorter. Någon skada skulle icke ske dem. När dessa uppmaningar inte hjälpte, förlorade konungen tålamodet och lät hänga ett femtiotal tillfångatagna snapphanar.

Under svåra vägförhållanden framryckte den svenska hären mot nästa hinder, Njemenlinjen. Natten mellan 27 och 28 januari nådde konungen med sin generalstab och under skydd av 600 ryttare ur Lifregementet och 200 ur dragonregementet Hjelm staden Grodno. I gryningen iakttogs livlig verksamhet där, och det visade sig att fienden höll på att utrymma den. Tsaren själv hade befunnit sig där, men skyndsamt begivit sig iväg, då han trodde att hela svenska armén stod framför staden. De svenska ryttarna ryckte naturligtvis omedelbart in i staden, och Njemenlinjen var tagen utan förlust. När det gick upp för tsaren att han blivit lurad var hans vrede stor och påföljande natt försökte han med 3.000 ryttare återta staden. Den svenska fältvakten var dock påpasslig, och försöket misslyckades.

Från Grodno fortsatte marschen mot nästa stora hinder floden Dnjepr. Väderlek, vägar och försörjningssvårigheter fördröjde framryckningen mer än fiendens motåtgärder, men den 30 juni nådde de främsta avdelningarna Holowczyn, där starka fientliga krafter stod uppställda.

Rekognosceringar igångsattes, och fienden utspånades i detalj. 26.000 man jämte artilleri stod grupperade bakom Vabitzj-ån. Dessutom strömmade förstärkningar till. Terrängen var sumpig och svårframkomlig.

Den 4. juli på morgonen började slaget. I 6 marschgrupper framryckte svenskarna i mörker och hållande regn och lyckades efter hårda strider och förluster tillkämpa sig en av sina vackraste segrar. Den svenska förmågan att manövrera trupperna torde ha varit en starkt bidragande orsak till framgången.

Stridens häftighet belyses kanske bäst av ett utdrag ur ett brev från Lifregementets chef Carl Gustaf Creutz till hans hustru.

"Den 4. juli om natten kl 11 bröt Hans Maj:t upp med Gardet och en del infanteri och hade på pontoner gjort en brygga över en ström, som flöt emellan fienden och oss vid en liten stad Golovtjin (= Holowczyn). Och som samma brygga icke kunde så hastigt inläggas, gick Hans Maj:t i vattnet snart till halsen över strömmen med Gardet och genast attackerade fienden. Därpå gavs order, att kavalleri skulle följa. Och som Lifdragonerna gingo först med fyra kompanier, därpå följde Drabanterna och sedan Lifregementet och därpå igen fyra kompanier Lifdragoner, måtte vi genom strömmen så godt som simma samt hade för oss ett stort moras. Men genom Guds nåd kommo allenast två kompanier af Dragoner att begynna träffa och Drabanterna samt två kompanier af Lifregementet, hvilka begynte attackera hela fiendens kavalleri, och stodo vi därmed ut en farlig eld, men som andra delen af dessa regementen skyndade oss till hjälp, så måste fienden vika, dock alltid satte sig i ordning igen, så att vi alla ögonblick voro så godt som kringrända och med värjan i handen hugga oss igenom, ty de voro elfva regementen mot oss förutom några tusen kalmucker och tatarer. Dock genom ett långsamt fäktande måtte fienden taga till flykten. Hans Maj:t var vid Gardet och äfven dref allt deras infanteri på flykten samt fick tretton kanoner och även ammunition därtill."

Carl Gustaf Creutz brev fortsatte sedan att tala om de förluster hans regemente lidit. Segern var stor men dyrköpt. Lifregementet förlorade i stupade 5 officerare, 2 underofficerare och 69 ryttare. Sårade voro dessutom många av befälet och 200 ryttare. 160 hästar döda och ungefär lika många sårade. Fiendens förluster voro naturligtvis ändå större och torde ha närmat sig 5.000 man inklusive överlöpare.

Trots framgången så var fienden på intet sätt krossad. Svenska armén hade stora problem med sitt underhåll, och kunde inte utan att försörjningen ordnats på nytt, söka ett avgörande.

I mitten på juli mognade en plan hos Karl XII att genom en sydligare operationslinje gå mot Moskva. Den 5 augusti begynte framryckningen på nytt. Sammanstötningar med fienden förekom ofta. Den 29 september förlorade svenska hären en del av sin träng och tross genom fientligt anfall. Detta var olycksbringande och kom Karl XII att lägga om sina planer. Svårigheterna att försörja den stora hären i det förödda landet var stora. Han beslöt därför att gå till Ukraina för att där förena sig med kosackhetmannen Mazeppa, som lovat att med 40.000 man bistå honom. Därifrån skulle så småningom operationerna mot Rysslands inre återupptas.

Den 29 oktober nåddes kontakt med Mazeppa och i slutet av november 1708 förlades Lifregementet tillsammans med Lifdragonregementet, Åbo läns kavalleriregemente och Dragonregementet Wennerstedt (Upplands ståndsdragoner) under generalmajor Creutz' befäl omkring Lochvitza i Ukraina. En välbehövlig vila till den 19 februari nästa år fingo dessa fyra regementen där.

TROSSEN

Av Per Lundgren

Utbildningsåret 1970—1971 tog "Pigge" (rustm Lundbäck) och "Gnidde" (rustm Låth) över utbildningen av trossgruppen även kallad "diskplutonen". Vi utgjorde säkert ingen vacker samling de första veckorna, och många decibell skulle gå åt för att göra oss bättre. Avdelningen drillades och jagades fram och tillbaka, kors och tvärs i veckor som blev månader. Slutligen, mot jultid, visade sig resultatet vara riktigt hyfsat.

Under tiden hade specialutbildningen påbörjats för att lära tex "datagubbar", snickare, målare m fl att tillaga ätlig korv och välling. Skvadronen har vi sedan lyckats förse med ofarlig mat under alla övningarna, även om "Skåneplutonen" var misstänksam i början. Det allvarligaste som hänt i samband med mat, var när en av fänrikarna utan ficklampa trillade i avfallsgropen en mörk kväll och var nära den otäcka drunksdöden.

Men vi lagar inte bara mat. Trossen består ju också av tex "am och pack". Även "Rep och driv" vars uppgift är att hålla skvadronen "rullande" ingår i "diskplutonen". Vi i "Rep och driv" har gjort vårt bästa, stundtals på gränsen till det omöjliga för att hjälpa. Till och med arméinspektören har lagt ned mycken tid på vår utbildning. Tex lärt oss laga fläktrem med hängslen.

Om man skall säga något enkelt om "Am och pack" så blir det väl, att det är ett gäng i trossen med krut i och med kort stubin. Framför allt om in- och utlämning inte har fungerat. Många "lyckliga skitar" på 123 spaningsskvadronen är väl också skyldiga packgruppen ett tack för vår lyxiga bänk med ring och lock (latrin av ny modell).

Till sist är bland oss i trossen fyra herrar med fin utbildning från tjänstgöring vid T 2. Sjukvårdsgruppen kommer säkert att få mer nytta av denna utbildning under verkliga förhållanden än under de fredsövningar som varit.

Vi i "diskplutonen" tackar "Pigge" och "Gnidde" för god utbildning och K 3 för ett år av gott kamratskap.

UTBILDNING AV UNDERRÄTTELSEOFFICERARE

Av Stig Aaby-Ericsson

Utbildning

Ett stort pensum utbildningsstoff ska meddelas under relativt korta kurser. Av detta skäl krävs det kraftsamling till vissa områden som bedöms som väsentliga. Trots en sådan kraftsamling måste man kräva förkunskaper av eleverna. Sådana kunskaper bör för eleverna på brigadundkurserna ha inhämtats på tidigare kurser. Ofta är dock kunskapsnivån mycket ojämn bland eleverna. Detta får dock inte medföra att man börjar om från början utan innebär istället att eleverna måste studera på fritid. Försvarets Brevskolas kurser i underrättelsetjänst är här att rekommendera.

Organisationskunskaper

Ett mål, som ska nås, är att varje elev ska ha god kunskap om det motståndarförband mot vilket det egna förbandet ska kunna genomföra strid. Detta innebär för undoff på bataljonsnivå god kunskap om förstärkt mekaniserat regemente och för undoff på brigadnivå god kunskap om förstärkt motoriserad skyttedivision. Härvid räcker det inte med kunskaper om organisationsklasserna utan undoff måste kunna kapaciteten hos artpjäser, fordon och bromstrlm m. Dessa organisatoriska kunskaper ska därefter paras med taktiska kunskaper så att undoff kan göra en plan för resp motståndsförband. Detta är en nödvändighet om undoff ska kunna föredraga ett fylligt underrättelsebedömande.

Eleverna måste med andra ord bibringas goda kunskaper om motståndarens instrument och framför allt om organisationsbestämmande mtrl.

I detta avseende är målsättningen mycket högt ställd, men strävan bör likafullt vara att nå dessa mål.

Vår taktik

Undoff måste ha kunskap om den egna taktiken och de egna förbandens organisation. Härvid ska särskilt inläras förståelse för stridsuppgifternas innebörd. Det får inte råda någon tvekan om vad uppgiften innebär. Detta är grunden för att undoff ska förstå chefens beslut i stort och avsikt om hur striden ska föras.

Motståndarens stridsplan

Undoff måste efter att ha bibringats goda kunskaper om motståndarens organisation och taktik självständigt kunna göra upp motståndarens stridsplan och härvid vara beredd att svara på konkreta frågor angående gruppering, fordon, understöd, skottvidder, bromateriel, tidberäkningar m m.

Undoff måste alltså kunna "sätta sig i fiendens stridsledningsfordon" och "se det hela med fiendens ögon".

Undbehov

Först sedan kunskaperna enligt ovan inhämtats, förstår eleverna innebörden av underrättelsebehoven som är grunden för undoffs fortsatta agerande. M a o måste punkterna ovan vara förkunskaper och endast en kort repetition borde, erfordras vid brig- och rep-kurserna för att man skall kunna snabbt gå vidare.

Underrättelsebehoven ska preciseras och en enkel stridsplan måste ligga som grund för undbehoven. Undoff måste därför också vara väl förtrogen med fiendens plan.

Undoff ska veta att det är fullt klart att planerna ej alltid kommer att hålla i praktiken, men att de måste genomarbetas enligt ovan om det ska vara möjligt att påtvinga fienden vår vilja, och att en sådan planering ger oss försteg ifråga om improvisation och smidigt praktiskt handlande.

Våra källor

Nästa mål är att ha en mycket god kunskap om våra källor. Härvid måste undoff förstå att ingen källa kan sättas före den andra. Det är resultatet som räknas! Frågar exempelvis chefen vilka egenskaper den ene eller andre chefen hos motståndaren har och undoff kan svara, då har undavdelningen löst sin uppgift.

Beträffande källor så ska som regel de viktigaste undbehoven täckas av minst två olika källor. Den ena källan kan vara översiktligt inhämtande medan den andra är detaljinriktad.

Underrättelseavdelningens arbetsmetodik

Det tyngsta arbetet vid underrättelseavdelningen är sannolikt bearbetarnas arbete. Man måste här säkerställa ett "dygnet runt" arbete och närhelst chefen för undavd behöver en uppgift så ska detta kunna presenteras av bearbetarna. Noggrannheten vid förandet av lägeskartan är ett annat viktigt arbete som åligger bearbetarna.

När läget ritas in på karta 1:50 000 så ska detta ske med så stor noggrannhet att man vet hur ett förband är grupperat. Alla möjligheter till att göra lägeskartan "talande" ska tillvaratas. Vid vissa tillfällen, då det passar med stabens arbetsrytm, förs ändringarna in på översiktskartan. Möjligen ska det gamla läget då arkiveras, vilket kan ske genom foto-grafering.

Undoff måste frigöras från bearbetningen och ägna sin uppmärksamhet åt samverkan med operationssidan.

Han är dessutom truppförare och innehållet och realismen i givna order ska särskilt prövas. Förutom till truppspaningsförbanden ska tolkar och annan personal från avdelningen ut och verka på fältet. Arhetsbördan är stor och därför kan denna verksamhet mera sällan bli av stor omfattning.

Som exempel kan nämnas att under reorganisation vid ett förband och innan samband m m fungerar tillfredsställande, kan det kanske vara enda möjligheten att inför en ny uppgift genom personliga besök skaffa nytt underlag för sitt handlande och för sina riktiga bedömanden.

Det anses med rätta att det är mycket som fordras av en god spaningsofficer. Det torde utan tvekan ställas ännu större fordringar på en god underrättelseofficer. Han bör nämligen även vara "världsbäst" på såväl fiendens organisation, utrustning och taktik som på samtliga egna spaningsförbands organisation, utrustning och prestanda.

GLIMTAR

Husarerna fler hästar än Livgardesskvadronen?

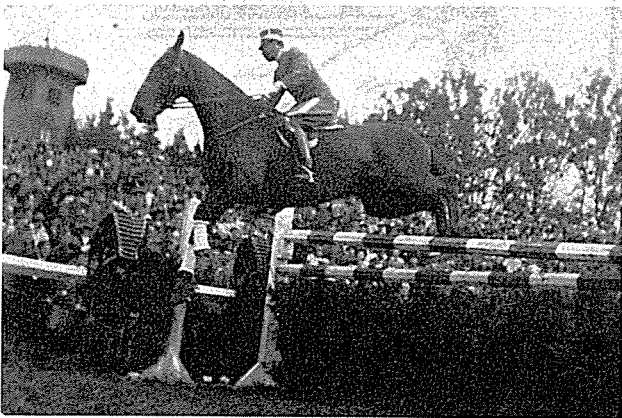
Hästarna har nu snart varit borta från K 3 kasern ett år. Antalet husarägda hästar ökar dock varje år. Hästintresset inom officerskåren och underofficerskåren är lika stort som tidigare, och många verkar aktivt vid de olika rytartklubbarna som instruktörer, t. ex. i Skara, Lidköping, Götene, Tovatorp och vid Skaraborgs fältrittklubb och Skaraborgs Ponnysällskap. Underofficerskårens julprishoppning avhölls i Skara på av ryttaföreningen lånade hästar och under Tore Jönssons ledning. Antalet startande var större än på många år.

Ett tiotal "Husarstall" finns nu runt Billingen med ett genomsnitt av tio hästar i vardera.

Hoppebanan utanför K 3 åter förstörd

I början av 60-talet försvann den fina hoppebanan som gick under benämningen "Lusharpan" i samband med Volvos utveckling. Den nya banan, som då byggdes SO kasernen har under hösten och vintern också gjorts oanvändbar i samband med vägbygge till Segerstorp. Fältrittklubben står nu utan tävlingsplats. Planer finns på att lägga den nya tävlingsplatsen utanför Skövde på en "populär" plats. Dock går de nationella tävlingarna i fälttävlan 5—6 juni i anslutning till K 3.

Prins Gustav Adolf på Rock a Way under tävling på »Lusharpan».

BSI STUDIEBESÖK

Av 167 Larsson

I samband med samövning K 3—I 15 gjorde BSI ett studiebesök vid I 15 och följde övningsbataljonen. Jag ska nu berätta lite om våra intryck från detta förband och den därpå följande övningen.

Eftersom ankomsten till I 15 var cirka en halv timma försenad, hann vi ej se infanteribataljonens uppställning på kaserngården. Detta gjorde oss något besvikna men efter ett lyckat besök på markenteriet, var den något misslyckade starten glömd. På eftermiddagen transporterades vi ut till 7. kompaniets grupperingsplats. Där fanns även övningsledning. Vi fick där bland annat en plats anvisad för vårt tält.

Första kvällen och natten följde vi 2. plutonen ur 7. kompaniet på eldöverfall. Framryckningen till eldöverfallsplatsen gick under mörker i den stundtals mycket "täta" terrängen. Vi förvånades över den oerhört långsamma framryckningstakten, det bristande sambandet och de många uppehållen. Efter detta nattliga äventyr gick vi trötta men belåtna till vila.

Tidigt följande morgon blev vi väckta av ett kraftigt eldöverfall med tunga vapen och eldhandvapen. Vi fick senare på dagen veta, att detta hade utförts av 1. plutonen K 3.

Under resten av övningen följde flera olika moment. Särskilt ett kompanianfall och slutanfallet, som I 15 gjorde, är det som jag minns bäst. Dessa anfall var bra uppvisningar av infanteriets stridssätt och förmåga.

Personligen är jag ganska nöjd med studiebesöket, under vilket jag för första gången fick se infanteriförband i aktion. Skyttebataljonen tycktes för mig te sig något tungrodd och svårmanövrerad. Andan inom de delar av förbandet, som vi såg, verkade dock vara mycket god.

Jag hoppas slutligen, att nästa års BSI får samma möjlighet, som vi, att göra detta studiebesök.

ÄNTLIGEN ETT MUSEUM?

Under hösten och vintern har två subalterner tagit initiativet att försöka få ordning på de gamla saker, som legat på flaggvinden. Som mål har man haft, att äntligen skapa ett museum.

Alla saker har gått igenom, en del tyvärr av den tidigare dåliga lagerhållningen förstörda. Lyckats hitta en del gamla förteckningar över skänkta saker. Sekundchefen har givit tillstånd till inkallning av människor som kan hjälpa till vid sortering och förteckning såsom major Littorin och Fj/R H Pettersson.

Just nu finns alltså de många gamla sakerna i en torr tempererad lagerlokal, uppackade väntande på sortering och montering i en museilokal.

Har ni någonting, som kan tänkas vara av värde och intresse för ett blivande museum, kontakta Lt Uno Bohman Livskv K 3.

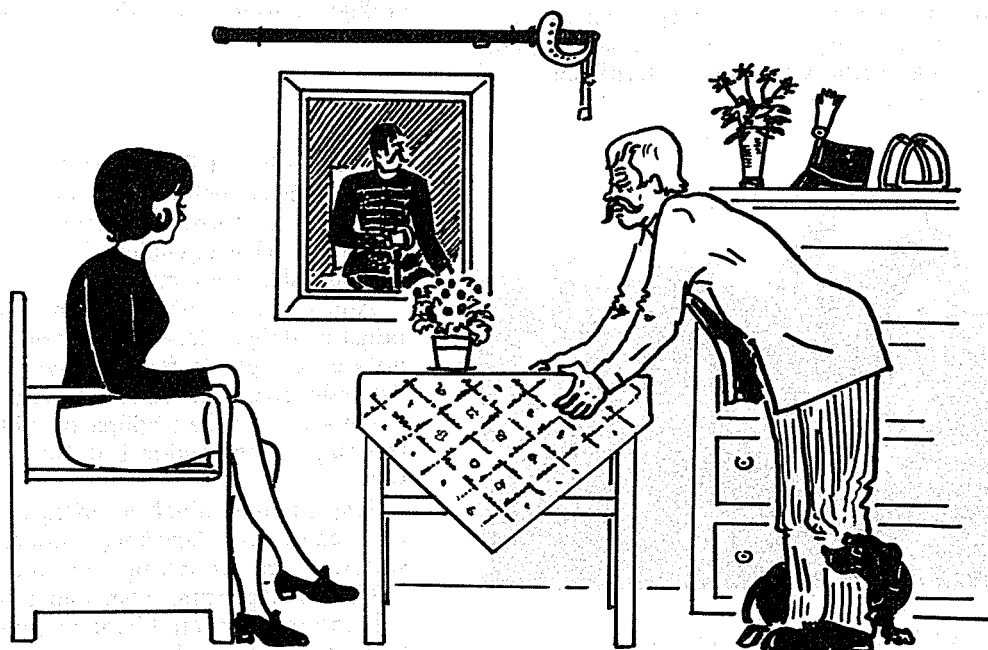
INDELNINGSRYTTARE

av Emil Carlsson

Förre husaren Hurtig, en gång tillhörande Salig Kungens Livregemente till häst, räknade sig med all rätt till gamla husarstammen. Den siste var han, den ende kvarvarande vid Örebro skvadron. När indelningsverket upplöstes, gick han i pension, lyckades av rusthållsbönderna få kvarsitta på det gamla husartorpet. Där bodde han nu år ut och år in, gammal och grå, glömd av de flesta, funderande på sina gamla minnen. Elakt log han ibland åt den moderna krigsmetodik, ur led var tiden, det mesta tokigt, nog skulle det kännas skönt för rusthållets sista ryttare att få återfinnas med sina kamrater från heden. Ofta skyntade för hans inre syn regementets ständer. Hurtig längtade ofta att få bryta upp från den sista lägerelden.

Hurtigs lilla stuga, avskild från övriga bygden uppe på undantagsmarken med skogsmarker runt om. Strax söder stugan hade en ny bilväg blivit framdragen, där fräste nu fram nervvrak i stinkande dölargrin. Sjön bortanför vägen, där Hurtig från sin lilla eka metade fisk till husbehov, där skälvde sommartid smalbenta stads- och tätortsbor omkring på vattenskidor efter stinkande racerbåtar. När Hurtig på söndagsförmiddagarna vred på sin radiomottagare för att med allvar avlyssna gudstjänsten, ja, då var det inte alls ovanligt att han utanför sitt fönster fick se skaror av bärplockare, löpare, m fl och många andra besynnerliga individer, allt efter årstid, skrik, rop och svordomar på Herrans vilodag, den dag Hurtig lärt sig hålla i akt och ära.

Taxen Jonas tog livet lugnt. Större delen av årets dagar tillbringade han i sin korg i anslutning till ryttarens säng, värdigt tittande åt Hurtig. Husaren brukade instruera honom ibland om försvar och anfall. I regel var alltid Jonas helt överens med sin husbonde. Häromdagen fick de båda ett besök. Ingen av dem satte värde på detsamma. Lugnet i deras stuga förändrades till det sämre. Den lilla fröken, som stillsamt knackade på, anmälde sig för husaren som syster Ragnhild och lät sin lilla hand försvinna i husarens stöddiga något darrande näve. Hon gjorde ansats att även hälsa på taxen Jonas. Denne gick i beredskap enligt hans värdighet. Syster Ragnhild neg för husaren och detta tyckte Hurtig om. Hon var dessutom klädd i något kortkort och även detta tyckte husaren om. Det vill säga, det tyckte han inte om, men det var i Konungens namn inget fel på Ragnhilds ben. Jonas tyckte avgjort illa, han gillade ingen utom Hurtig allena. Just nu slog hon sig glatt ned på utdragssoffan och började plocka i sin portfölj, hon kastade det ena lilla benet över det andra. Syster Ragnhild var från kommunen och ville gärna höra hur det stod till i största allmänhet med herr Hurtig, hur han hade det med vatten, värme, tvätt och inköp, det ena med det andra. Tackar som frågor sade husaren och blev litet illa till mods. Han hade det bra, de stod sig gott både han och Jonas. Hur har syster det själv? Kommunen, hur redde den sig? Syster Ragnhild log och slutade plocka med kjolen, som hon inte fick bukt med. Det var väl

heller inte så noga med en gubbe på nittio. Hurtig som alltid såg rakt på sak betvivlade snart sina skumma ögon. I hans ungdom frasade fruntimren med sina långa kjolar ända till marken. Fasligt granna ben. Som han satt där och bekikade sin lilla söta gäst greps han av sentimentalitet. Det kändes som han ville gråta, en kungens husar! Tavlor av ungdom och lycka drog förbi, sommarnätter, längesedan svunna. Runda och mjuka armar kring hans hals. Hurtig hade också varit ung. Ragnhild märkte hur husaren förändrades. Hennes små sökande händer blev stilla. Hon skämdes, varför satt hon här? I vems ärenden var hon kommen? Inga dumheter. Det bästa ville hon Hurtig, det bästa och inget annat. Det händer så mycket nuförtiden, menade hon, började åter pyssla i väskan med sina små händer. Inbrott, rån och andra hemskheter förekommer. Vintrarna är långa och kalla. Hurtig kunde falla omkull och skada sig, bli liggande här uppe i skogen. Hurtig hade bara vedspis att elda i. Hurtig skulle länge minnas, hur vred han blev. Vedspis? Hurså? Hans blick blev nästan karolinsk av sig. Han blev ännu argare, slog knytnäven i slagbordet, så snusdosan for högt i luften, glömde både kortkort och långlångt och det ena med det andra. Visste hon inte hut den lilla barbenta systemen. Han var karl för sin hatt att lära henne det. På hemmet fortsatte Ragnhild finns både värme, vatten, TV-mottagare och ensamma rum. Hon låtsades att det regnade, kanske snöade ute och vägen var svårframkomlig. Hurtig reste sig upp. Jonas reste sig även. Där fick Hurtig svart på vitt och socker till kaffet. Han anade. Hemmet. Det var fattighuset hon tryckte på. Nej, således. Husaren stod i givakt. Hurtig vid salig kungens rytteri hade liksom inte tänkt sig något däråt. Nej. Icke. Taxen Jonas log, syster Ragnhild syntes besvärad. Husaren valde inte sina ord. Det gjorde inte ryttmästaren vid Örebro skvadron heller, han var en rejäl karl och duglig militär. Hade syster hört talas om ryttmästaren vid Örebro skvadron? Naturligtvis inte, synd och skam att begära. Syster Ragnhild blev faktiskt en smula vred. Det hördes inte bättre. Detta var en framstegsvänlig kommun, så Gud sig förbarma. Det påstod hon med skärpa och skiftade färger i sitt söta lilla ansikte. Gamla husarer borde inte få sitta kvar i sina dåliga bostäder och frysa, pinka på sig m m. De skulle till hemmet, om de var aldrig så indelta. Tänk, hon satt på utdragssoffan och vräkte ur sig. På detta knäppte hon portföljen. All kraft rann ur husaren. Gamla husaren runt om i socknen. Han var ju den siste, att behöva lyssna till detta. Lyssna till en ung liten jänta. Han pekade mot dörren, han saknade röst. Hon gick, men bad att få återkomma. Från den dagen försvann all trivsel ur stugan, blev ersatt av malande oro. Hotet från systemen i kortkort dröjde kvar. Hurtig kände det på sig. Taxen Jonas strök omkring och vädrade i vråna. Hur en dylik liten ängel kunde ställa till sådant elände var svårt att förstå.

Men tiden gick, både i husartorpet och bygden omkring. Hurtig började bli sig själv igen och kunde ägna sig åt hågkomster och erinringar, delgav även taxen ett och annat från flydda årstider. Då bar det sig inte bättre än att de fick besök på nytt. Det var inte syster Ragnhild. Han stod och hukade i den låga dörröppningen sent en afton, glodde med flac-

kande ögon runt rummet. Han var klädd i hafsiga olle och smala jeans. Håret långt och stripigt. Från första stund satt taxen Jonas i högsta beredskap. Hurtig satt kvar vid bordet, avvaktande, under tystnad. Han kände sig så trång i bröstet. Du kanske kan låna mig hundra kronor, lät det plötsligt från dörren, gästen tog ett kliv in på golvet. Du får igen dem med ränta. Jag har inte mer än jag behöver för egen del, svarade husaren skälvande på målet. Du har för fan gott ställt, du, låna mig hundra kronor? Det snurrade i huvudet på Hurtig. I byrån hade han flera hundra kronor hopsparade. De var avsedda för det sista han behövde pengar till här på jorden. Med dess hjälp hade han tänkt sig en hederlig sorti, en värdig reträtt för rusthållets sista ryttare. Inbrott och rån pratade syster om. Det här såg Gud hjälpe inte bättre ut. Slusken tog ännu ett kliv. För tusan hit med pengar! Nu genast. Han får inga pengar här. Hurtig lyckades göra rösten barsk och stadig. Samtidigt reste han sig upp, intog enskild ställning. Du har inga pengar att låna ut. Även gästen ställde sig upp. Ögonen mörknade. I sin korg kröp taxen ihop till något som liknade en igelkott. Då hände saker och ting i en enda röra. Rytturen fick en smäll i veka livet så han hojtade till, tappade balansen, gick i däck på golvet. Han mördar mig, en suddig tanke for genom honom, han tar mitt liv. Tack för sist. Giv akt. Främlingen stalp på knä bredvid husaren och väste: Du skall säga mig var du har pengarna. Hurtig teg. Från hundkorgen började ett ohyggligt låte höras. Det var till en början lågt, men genomträngande, det gick genom märmg och ben, ökade i styrka tills det exploderade i fasansfullt skall. Som ett streck sköt taxen Jonas genom rummet. Landade rakt i synen på den knäböjande slusken. Taxen hade fattat ett snabbt beslut, han höll på att bita och hugga slusken i ansiktet. Hjälp! skrek främlingen och tumlade baklänges. Han fäktade och slog i blindo omkring sig, men blev inte kvitt sin plågoande. Gud signe dig, gnällde husaren, halvt från sina sinnen, kom han med möda på benen. Han irrade hit och dit, han frös både av ilska och ångest. Han fick fatt i käppen med doppskon, vinglade av och till, tog snedsteg och var nära att gå på ända igen, drev så till sist käppen i skallen på slusken, så hela torpet höll på att rasa ihop. Då släppte taxen taget.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

Efter denna händelse var allt som förbytt. Hunden for upp ur korgen ibland, morrade ilsket. Husaren led av yrsel och huvudvärk, hade ont i armar och ben efter det han släpat busen utomhus. Dörren höll han låst både natt och dag, ämnade inte släppa någon över Virta bro. Efter en tid uppenbarade sig någon vid ytterdörren. Vem knackar på, röt Hurtig och tänkte inte släppa in någon vem det vara månne. Men det var syster Ragnhild, och henne öppnade husaren för, hundens förmaningar och varningar till trots. En vacker dag blir Hurtig ihjälslagen, nästan grät hon. Eller också blir han liggande på den hala isen med brutet ben. Det ena var inte bättre än det andra. Får det förekomma hundar där borta på fattighuset undrade husaren och skruvade på mustascherna. Så långt hade han faktiskt sträckt sina fälttågsplaner. Först blev syster mållös. Tyvärr inte svarade hon glad över medgörligheten. Alderdomshemmet är dessutom inget fattighus. Det kommer herr Hurtig att få erfara. Ledsen syster, menade husaren av indelta stammen, då får det nog anstå så länge. Jag är osäker, på att Jonas skulle trivas. Han skulle nog längta hit, han som jag. Man debatterade åter och fram, höjde och sänkte rösterna och slog i bordet respektive öppnade och stängde portföljen. Med någorlunda värdighet tryckte syster ned dörrhandtaget, bjöd ett hastigt farväl och smet ut. Innan hon stängde, skrek hon inåt rummet. En samarit, en samarit kan jag ordna, hon kan göra inköp åt herr Hurtig och kanske städa lite så där. Det tackar jag för skrek husaren tillbaka. Taxen Jonas gick ut för att uträtta sina behov. Det hade han funderat över halva dagen. Sedan återvände han in, in till förre husaren Hurtig, den siste av indelta gamla stammen.

LIVHUSARER

Inbjudan till medlemskap i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten.

Vpl livhusarer!

Föreningens huvudsyfte är att ge sina medlemmar större möjligheter att även efter slutad tjänst vid K 3 hålla en viss kontakt med sina värnpliktskamrater och förbundet.

Föreningen avhåller därför årligen sammankomster och kamratträffar av olika slag, i regel förlagda till K 3.

Den 4. december. varje år hålles årssammanträde varvid medlemmarna inbjudes deltaga i regementets högtidsdag med lunch och övriga traditionsenliga arrangemang vid K 3.

Årsavgiften är 10 kr, som insättes på postgiro 9 72 59 under adress: Livhusarernas Kamratförening i garnisonsorten, c/o M Hjalmarsson, Skaraborgsgatan 13 A, 541 00 Skövde.

Var vänlig och angiv namn och adress på talongen, skriv tydligt, texta gärna.

För detta belopp erhåller Ni även Föreningens tidning "Livhusaren", som utkommer två gånger årligen.

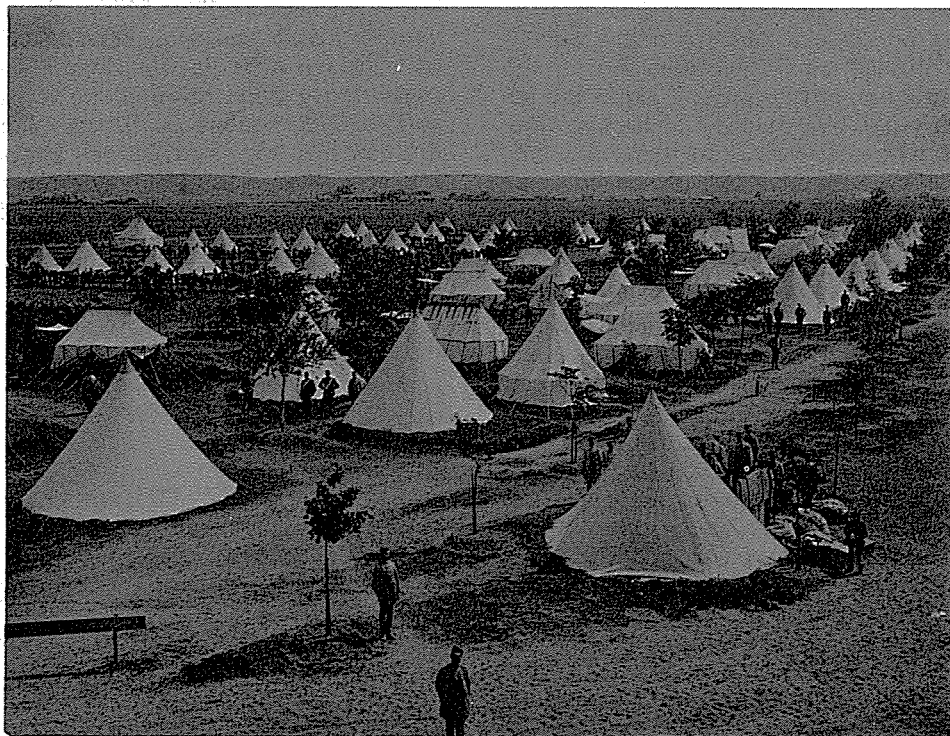
Föreningen har även en kamratnål, som bör bäras av alla livhusarer som är medlemmar i föreningen. Den kostar 5 kr och erhålles genom att insätta nämnda belopp på föreningens postgiro.

Vi hälsar Dig hjärtligt välkommen som medlem i kamratföreningen.

Med livhusarhälsningar.

H. Hjalmarsson

Sekr/kasör

Förläggningen vid Sanna hed

DEN LILLE FURIREN PÅ KRÅK

berättad av hans vänner i PCS/MP

Han var en snäll liten furir. Tack vare sitt goda ordningssinne hade han tid att glädjas åt de ideliga befordringar och löneförhöjningar som Kronan hade givit honom. När de andra små furirerna slet med sina packningar och förgäves sökte få regnskyddet att anta den reglementerade formen kunde han, med den välförbereddes naturliga säkerhet, ägna ett par minuter åt den slutliga penetrering och renodling som ledaren hade anbefallt. Han sneglade då och då mot sina kragspelar och gladdes åt de tre strecken, fortfarande glänsande gula.

Det var en mycket förväntansfull liten furir som gick ut till K 3s övning på Kråk den 22—25 mars 1971.

★

På morgonen den andra dagen började dramatiken. Militärpolisen meddelade att en uppretad folkmassa försökte lyncha två sabotörer, som hölls i förvar i Skackastugan. Djupt bestört beslutade den lille furiren, nu plutonchef, att insätta den samlade PM-plut för att förhindra detta brott. Vid plutonchefens rekognoscering besannades hans värsta farhågor: att skingra detta folkhav skulle innebära en slutlig prövning av varje mans vilja, kunskap och styrka. Vid sin ordergivning till den samlade plutonen inskräppte han kravet att varje man gav *allt*; här krävdes vilja, vilja och vilja! Plutonen ställdes upp helt enligt boken; endast genom ett klokt utnyttjande av alla 43 man skulle uppgiften kunna lösas.

En MP-plut uppställd på formering till plog är en imponerande syn. Med taktfasta steg och tjänstemin 1:3 (se Stående order bilaga II:2) närmade den sig den alltmer uppretade folkmassan. Endast tack vare MPs obeveklighet kunde leden hållas intakta, och det var med glädje i bröstet som PlutC noterade att en öppning uppstod i folkhavet. Efter detta återstod en rutinmässig rensning och tack vare varje mans vilja kunde massan lugnas och omhändertagas.

Det var en stolt liten furir som rapporterade till Kompanichefen, Martin Petter: "Uppgiften löst. Hela folkmassan omhändertagen. Alla sex insatta i arrest."

★

På grund av sin framåtanda och ansvarskänsla utsågs den lille furiren att under den andra natten övervaka förläggningens ordning och skydd. Han såg i sin utnämning till dagofficer en god möjlighet att ändra de missförhållanden, som rådde vid förläggningen. Trogen sin förebild blev hans första åtgärd att sätta fötter på alla som satt i bilarna och pillefesade med sprakaren på max. Hela natten sprang han runt som ett skållat troll för att kontrollera poster och skydd. Han gladdes åt att gruppcheferna klart kunde redovisa vem som stod post; dock förvånades han lite över den ojämna fördelning av postbördan som förelåg. Viss personal, t ex Sune Sund och Uno Bergström utförde klart mer posttjänst än de andra vid plutonen. Eftersom dessa dock inte klagade ansåg den lille furiren att det var bäst att inte lägga sig i saken.

När solen påföljande morgon smög upp över kanten förstod den lille, nu mycket trötte, furiren att han lyckats igen: "Inget att rapportera" meddelade han Martin Petter.

★

När det så grydde på den tredje dagen genomförde fienden, med starka mekaniserade förband, landsättning på Vätterns strand. Brigadchefens beslut (i stort) präglades av klokhet och realism. Han utsåg MP-plutonen, den för strid bäst utbildade enheten, att avvärja det fiendliga hotet. Plutonen grupperades under överinseende av bl a stridsdomare och dagens gäst: Överste Stjärnrik. Den lille fu gav grupperingsorder med sedvanlig säkerhet, och tack vare stickrepliker från Fanjunkare TFJ uppnåddes ovanligt renodlade order.

Trots fi:s artilleri och pansargenombrott höll MP ställningarna; allt pansar oskadliggjordes och fi nedkämpades till siste man. MP:s största prestation stod utan tvekan Kulspruteskyttarna för: Med 25 avlossade skott noterades 30 träff.

Bäva måtte den lede Fi!

★

Den tunga, stickande doften från Volvos gjuteri låg över Kasern. På Kanslibyggnaden smattrade stormflaggan i den hårda blåsten och vid Klockstallet syntes Vaktchefens trygga gestalt. Den västra flygelns gulgrå väggar övergick omärkligt i en mjuk gytta som täckte kaserngården. När den lille, mycket smutsige, furiren vid hemkomsten såg allt detta överväldigades han av något som närmast får beskrivas som hemkänsla. Han insåg att hans fasta punkt i tillvaron trots allt var K 3, K 3 och Livskvadronen.

Den lille furiren log när han somnade den kvällen. Han log åt all puts och alla visitationer — men framför allt log han vid tanken på den övningsgenomgång som snart skulle komma.

★

Fölning vid K3

Fölning vid K 3

Under 1948 hände något mycket sällsynt och oväntat. Ett befälstilldelat sto nedkom helt överraskande med ett välskapat föl. I samband med detta inkom till chefen 3. skv följande skrivelse:

"Undertecknad, som tjänstgjorde som stallpost i 3. skv stall i mitten av april då ett sto fölade, anhåller härmed vördsamt bli föreslagen arvode, som brukar utgå vid dylika tillfällen i det civila. Som skäl för min vördsamma anhållan ber jag få framhålla, att jag arbetat inom lantbruket sedan 1944 och har här haft förmånen bli delaktig av dylik uppmuntran."

Skövde den 28 dec 1948

G M-son

vpl

ÄVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA MEDLEMMAR I KAMRATFÖRENINGEN!

KOM IHÅG DU ÄR LIVHUSAR

Av Petrus Kastenman

När man tänker på Be-le och Littorin
och längesen svunna tider
och Palmstierna, Bauer och Hermelin
och Magnus Bruzelius omsider
och på hästar och folk som red ut,
i fält, på vägar mörka och hala,
på husarer som sova i uppvärmt
tält, och på matransonerna skrala
och ibland i nån stjärnklar
och bister natt hur man
väntat på eldöverfall.

Hur man satt där med gråten
i halsen och frös med ett
magert ök vid en tall.

Hur man sedan i krogvärm
tinade upp vid en sup och
en "tornado".

Och skröt hur förbannat vi
spöade upp alla "sockar"
vi träffade på.

Ja, kanhända ni sena tiders barn
fick en tankeställare då
om ni visste hur jäkla besvärligt
det är när en packhäst skall
klövjas på.

Eller rida i snötyngd tätvuxen
skog med handhästar 3 eller
flera.

Det var ofta på gränsen, ja
mer än så, vad en mänsklig
kropp kan prestera.

Nu åker ni bil,
den är varm och bekväm
den står still och behöver ej
rykt.

Den har inte heller nån ömtålig
rygg som blir sadelbruten och tryckt.

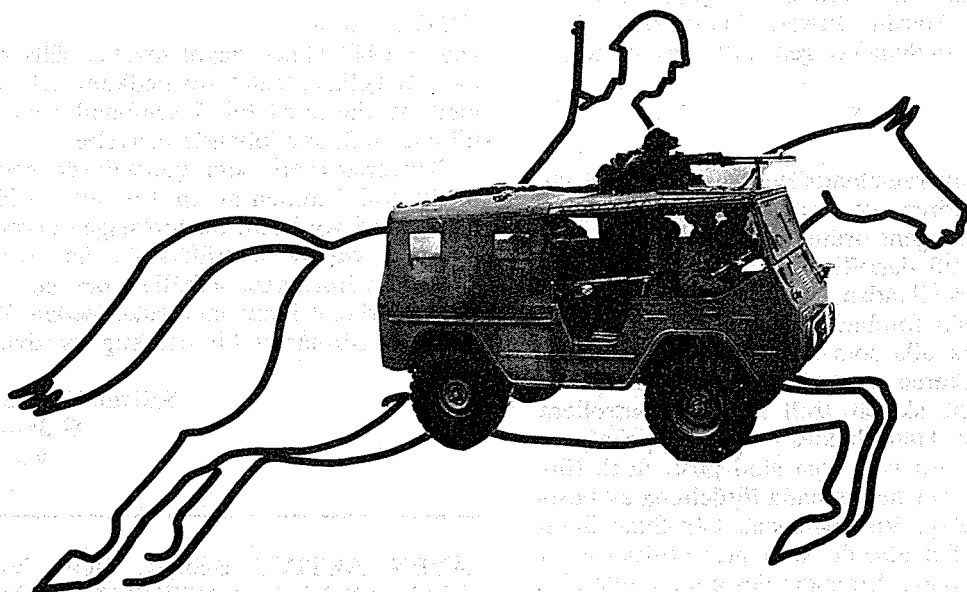
Rapporttryttar'ns hovslag som
dånade förr, genom mörkret
i gråkall natt,

har ersatts av bruset från UKV
Ta - Ta - Taa - Taa - Taa - Ta - Tat
Men husaren i själen, förändrar han
sig för att långt hår och skägg
han bär?

Eller för att tekniken gått framåt,
nej!

Tidsandan är som den är.

Att bevara det bästa av det som var förr
av det arv som har lämnats kvar
och att lyssna till tidlöshetens röst —
Kom ihåg du är Livhusar!

DAGENS HEMVÄRN

Tord T:son Tannerheim

Major

Hvoff fo 35

En av Undoffs underrättelsekällor

Om kriget kommer larmas över hela vårt land — inom ca 1100 hemvärnsområden och 20-talet driftvärn — hemvärns- och driftvärnsmän för att lösa sina krigsuppgifter. På någon eller några timmar bemannas hundratal värnkanoner vid kust och gräns samt vid flygfält av hemvärnsmän. Över 1000 krigsförråd bevakas av hemvärn. Vid alla företag med driftvärn, t ex våra viktiga kommunikationsverk, våra kraftföretag och vid industrier med företagshemvärn är tiotusentals hemvärns- och driftvärnsmän beredda att försvara sina arbetsplatser.

UPPGIFTER

F n är ca 50 % av det allmänna hemvärdet avdelat för försvar av krigsförråd m m. Skulle ett anfall mot vårt land komma överraskande — vilket vi alltid måste räkna med — blir det emellertid av största vikt att skydda infallsportarna i landet till dess försvarsstyrkorna hunnit mobiliseras. Ca 20 % av allmänna hemvärdet är numera därför avdelade för försvar av hamnar och flygbaser samt befästningar vid landgränserna. I framtiden kommer en ännu större del att få sådana direkta kuppförsvarsuppgifter.

När krigsmaktens mobilisering är genomförd, kan de delar av hemvärdet som varit insatta för att trygga mobiliseringen, utnyttjas för andra uppgifter t ex ytövervakning.

Som Du ser så överensstämmer det här sagda ganska litet med de vanliga "övningsförutsättningar" där man ofta säger: "Plutch (grpch, skvch) träffar en hemvärnsman som..." (Känns det igen?)

Över hela ytan, hela landet finns ett finmaskigt nät, ett fungerande rapporteringssystem i såväl fred som krig. "Ett hemvärn" talar man ofta om i fredsutbildning men hemvärnsmannen med sitt vapen och sin uniform sittande på sin egen trappa ger inte den rätta bilden av dagens hemvärnsman.

Hemvärnsförband uppträder i regel som grupper eller plutoner och beroende på befolkningsunderlaget uppgår styrkan i hvo:t (kommunen) till 2—5 hvplutoner samt förbandsplatser (ur Röda Korset), kokgrupper (förpl.lottor och exp.lottor ur Sveriges Lotterier).

När man talar om ortens tillgångar så är detta inte främst ved, halm och vatten utan ett fungerande hemvärn med fin lokalkännedom som dagligen även i "brinnande fred" är organiserat och beväpnat i den terräng där de 2 tim efter larm kan lösa sina krigsuppgifter, för att trygga fältförbandens mobilisering.

MP milopraktik i ÖN vintern -71

Vår avresa till midnattssolens land var bestämd till den 1 mars, men på grund av rådande konfliktläge på arbetsmarknaden kom vi ej iväg förrän veckan därpå. Tack vare detta omkastades resplanen från att först åka tåg till att flyga istället.

Avresa från K 3 till F 7 i Sätenäs skedde med en av kronans förträffliga turistbussar. Klockan 9.15 var vi oåterkalleligt på väg mot de vita vidderna i 71:an Herkules. Beträffande komforten kan vi på det bestämdaste lugna SAS att kronans plåtfåglar inte kan ta upp konkurrensen. Efter mellanlandning i Östersund och Sundsvall där 1:a MP-pluton släpptes av för att bevaka NN landade vi i Umeå för att där släppa av det åtta man starka gänget. Planet fick ånyo luft under vingarna och fortsatte med slutdestination Luleå. Här hämtades de sexton, som skulle till Boden. De i Luleå förlagda fick ut sina bilar och åkte till staden och det väntade hotellet. Efter många om och men kunde även Bodengänget gå i bas samt ta sitt härbärge i besittning.

De första dagarna gick åt till att installera sig och lära känna städerna. Det var även nu som det goda samarbetet med våra "civila kolleger" började. Dagarna varvades med fordonskontroller, hastighetskontroller och allmän ordningshållning. I Boden hade vi även ett speciellt getöga på de stora skyddsområden, vilket underlättade för den civila polisen. Där skrevs även en bit krigshistoria, då vi fick utöva hastighetskontroll med helikopter, vilket uppskattades.

Samarbete med civil polis

På kvällarna hade vi ordningshållning i städerna med omnejd, så invånarna kunde verkligen känna sig lugna och trygga. Vi fick även ett gott intryck av den civila polisens arbete med deras lugna och fasta uppträdande i många svåra situationer. Deras självförtroende gjorde intryck på oss.

Vi tog oss ledigt en lördag och åkte till den årliga och beryktade l(o)appmarknaden i Tornio. Finland har ju en stor tillverkning av glas och textilier, vilket många tog i akt och handlade till billigt pris.

Uppbrottet skedde med sorg i våra hjärtan efter en trevlig och omväxlande tid i det underbara landskapet med dess trevliga gemytliga invånare.

Appendix: På våra lediga stunder hade vi härliga tider med de snygga och framförallt trevliga norrländskorna. Grabbar! Inget går upp mot en norrländska.

6:e MP-pluton

SOM PCS-ELEV PÅ TRUPP

Av Per Erik Roth - Lars Wallin
(PCS-mots)

SOM PCS-ELEV PÅ TRUPP

Trupptjänstgöringen, som för årets PCS började den 1. februari och höll på t o m den 26. mars, såg vi fram emot med blandade känslor. Hur skulle truppföringens hörnstenar — organisation, improvisation och rotation — gå att tillämpa i praktiken? Personligen trodde vi kanske från början, att begreppet TF inte skulle kunna beskrivas så enkelt, som ovan gjorts, men efter ett tag visade det sig faktiskt vara riktigt. Behärskar man som truppförande dessa tre fundamentala byggstenar, fungerar truppföringen både till den truppförandes och truppens belåtenhet. Beroende på truppens (de olika plutonernas) temperament måste olika stor vikt läggas vid de olika punkterna, men de är alla med i någon form. Som PCS-are är man dessutom beroende av den ordinarie plutonchefen vad avser uppläggning av övningar, tid till förberedelser samt eventuell hjälp vid genomförandet.

Utan organisation står man sig slätt. Ingen övning är möjlig att genomföra, utan att man i detalj har tänkt igenom alla moment, studerat reglementen, gjort materielbeställningar osv. Detta är den tråkigaste delen av trupptjänstgöringen. Här ingår också orderdrillor och kaderövningar. Det blir lätt enformigt och ointressant. Men organisationen innebär mera: Hur skall all materiel medföras så att det blir praktiskt; vem skall hjälpa föraren på materielbilen; vem skall vårda täkten under den inre tjänsten; efter hur lång tid kan jag visitera plutonens ksp; osv, osv? Vid dessa moment har vi haft viss hjälp av den ordinarie plutonchefens rutiner, men man önskar, att dessa hade varit lite bättre inarbetade på plutonerna.

När man ställs inför oväntade situationer av något slag, börjar den kanske svåraste men samtidigt också den mest intressanta delen av TF — improvisationen. Man möter detta moment ständigt, men det är särskilt aktuellt för PCS-eleven, som inte har den ordinarie plutonchefens vana att förutse oväntade situationer. Varje chef måste kunna handla på eget initiativ om något oväntat inträffar för att lösa sin uppgift. Som plutonchef måste jag handla i skvadronchefens anda och kanske lösa problem, som han inte kunnat förutse i sina order till plutoncheferna. Det är resultatet, som räknas!

Truppföringens värsta fiende är obeslutsamhet. I regel är det bättre, att göra något, som kanske inte är helt riktigt, än att inte göra något alls. Stridsmoralen upprätthålles bättre, om truppen märker, att chefen i varje situation har någon lösning till hands. Det måste rotera! Plutonens handlingsmöjligheter får inte inskränkas av exempelvis materielskador, utan truppen skall vara uppe i sådan rotation, att uppgiften ändå kan lösas. Rotation åstadkommes främst genom plutonchefens sätt och hans agerande. Han måste själv vara entusiastisk inför uppgiften och lojal mot sin chef. Ofta kan rotationen på en pluton avläsas direkt på exempelvis hur snabbt avsättning göres från fordonen. Chefens orienteringar om läget

och om vad som skall hända bidrar starkt till att få den enskilde soldaten att rotera.

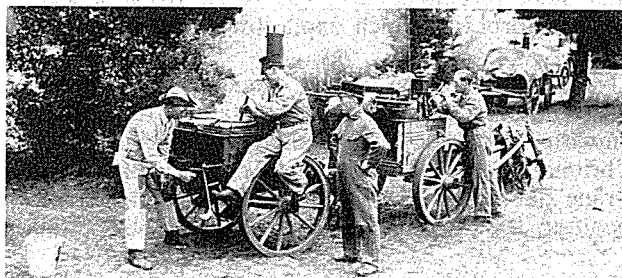
Organisation, improvisation och rotation behövs i trupptjänsten. Det behövs emellertid också en god fysisk och psykisk kondition, särskilt hos PCS-eleven, om han skall orka med trupptjänstgöringen. Han bör dessutom ha mycket gott tålamod och äga en god portion humor. Tålamod och humor får man fram genom fysisk träning bland trevliga kamrater, varför vi uppmanar våra efterföljare, att sköta sin fysiska träning väl. Insikten om den fysiska träningens betydelse tillhör det positivaste, som undertecknade tar med sig från militärtjänsten.

Krav spaningsofficer 1783

(ur Handbok för officerare uti fält)

1. stark kroppsbyggnad och god hälsa,
2. kunskap om landet och förmåga att rita,
3. språkkunskaper,
4. sundt förstånd och sinnesnärvaro,
5. muntert lynne, jämnhet, godhet, stränghet och rättvisa,
6. han skulle hos truppen ingifva aktning, vänskap, kärlek och oinskränkt förtroende,
7. vara ordentlig, försiktig utan rädsla och på samma gång dristig samt lämna något åt lyckan "dock ej så mycket att det ej med förstånd kan botas, om hon vore vidrig".

»Pigge» och »Gnidde» 1941

"MR KIMBLE"

Av Lennart Liberg - Ola Bengtzeliuss
(3. plut 3. skv)

MR KIMBLE

Mr Kimble är en tillämpad övning som bygger på att hela K 3 skall samövas.

Spaningssidan mot MP-sidan är i stora drag styrkeförhållandena.

Den gängse uppfattningen på 3:e skv. är att det var en relativt "lätt" övning. Denna uppfattning grundar sig säkerligen på det motstånd som bjöds. Betänker man detta förstår man att övningen betraktades som en lätt övning.

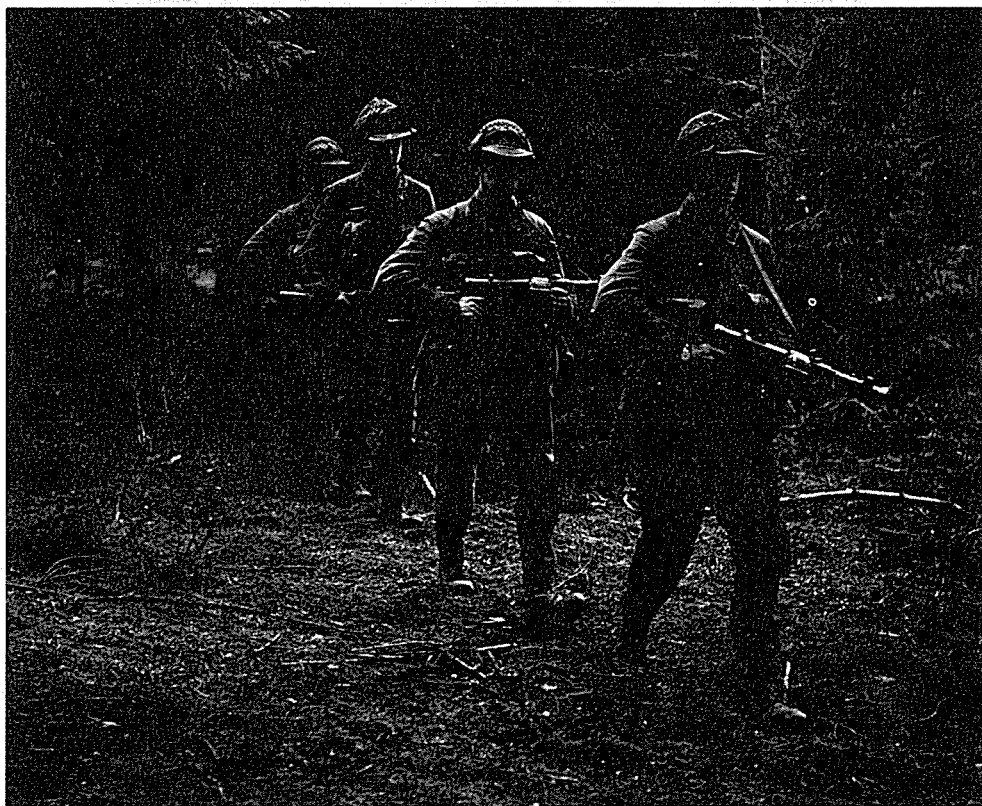
Trots att vår skv.-chef sänkte vår stridsmoral en aning med sina "eviga visitationer" var det ett laddat spaningsgång som lämnade K 3 kaserngård.

När vi ryckte in på K 3 trodde vi att vår utbildning här skulle innebära motoriserad spaning. Detta tycker vi oss inte ha sysslat med så mycket tidigare. Under denna övning fick vi emellertid vårt lystmäte ifråga om motoriserad spaning eftersom vi vid varje förflyttningstillfälle fick begagna våra bilar.

Sek.-chefens stora passion, amerikanska deckare, såsom namnet på övningen anger, kom i denna övningen fram på ett mycket trevligt sätt. På 3:e skv. är vi beredda att ge vår sek.-chef en honnör, för såsom vi uppfattade det, en verkligt givande övning.

Det enda negativa, när vi väl lämnat kaserngården, var klagomål från bilförarna. De tyckte sig inte ha fått tillräckligt med sömn för att anse sig kapabla att köra de långa pass, som de blev tvungna att göra.

Den stora behållningen av det hela, kan man säga, var när spaningsskvadronen lyckades nästla sig ur MP:s järngrepp. Detta visar att synkroniseringen mellan skv.-chef och ner till de värnpliktiga fungerade perfekt vilket pekar på att spaningsskvadronen utvecklats till ett team under den tid, som vi utbildats på K 3.

Spaningspatrull under framryckning

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare
Kassör
Distributionschef
Revisorer med suppleanter

0500/650 00
0500/650 00
0500/130 84

Löjtnant U Bohman, K 3, Skövde
Fanjunkare P Kastenman, K 3, Skövde
Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde
Se överstyrelsen

BYGGAKTUELLT K3

Av Nils Persson

Volvo-Skövdeverken övertar 1971.04.01 ett större markområde i östra delen av K 3 handövningsfält. Området omfattar all mark öster barack 17 och innebär att korthållsbanan, Dunkehallsbogen med alla utbildningsanordningar, Dunkehalls skjutbana samt Wittstocksbyggnaden (f d förvaltarbostaden) och hoppbanan skattar åt förgängelsen.

Segerstorpsvägen kommer inom kort att avstängas för trafik. En gång- och cykelväg från Segerstorp dragen omedelbart söder det nya Volvo-området och mynnande öster om parkeringsplatsen, har anlagts.

K 3 trafik till det nya handövningsfältet kring dubbelgårdarna i Segerstorp sker på en nyanlagd väg över Trumslagargropen—Reningsverket—Ensamma gran.

Nytt MP-centrum med byggnad för MP-stn och fångfålla samt trafikövningsplats kommer att bli Segerstorpsgårdarna.

Korthållsbana för eldexercis av modernaste snitt är under byggnad i grustaget vid Helgesgården.

Ny korthållsbana (minst 100 m) kommer att anläggas längre ut på övningsfältet.

En rad smärre utbildningsanordningar färdigställs under våren i K 3 egen regi.

Nybyggnad av ersättning för Wittstock kommer att ske i form av en ny barack öster sjukhuset med trolig färdigställningstidpunkt 1971.10.01.

Inom det gamla kasernområdet står flera byggnader i tur för renovering. Sålunda kommer gamla 5. skv stall att utvändigt repareras i vår. Nedflyttning av CUI från vinden till några garagefack i botten våningen pågår redan.

Den sedan länge utlovade renoveringen av Östra flygeln i kasern har ännu inte blivit av men är utlovad att taga sin början i höst.

»Klockstallets» yttre fortfarande orört

2. MP-PLUTONS PRAKTIKTJÄNSTGÖRING

2. MP-PLUTONS PRAKTIKTJÄNSTGÖRING

Årets MP-praktik blev p. g. a. lock out-varslat mot officerarna avsevärt förkortad. Den varade nu under tiden 8/3—19/3. Eftersom det tidigare planerats att praktiktjänstgöringen skulle påbörjas den 2/3 innebär detta tyvärr en minskning av tiden med sju dagar.

Tjänstgöringen var upplagd så att hela plutonen verkade i LINKÖPING de tre första dagarna. Därefter delades manskapet upp i tre kontingenter med KARLSTAD, FALUN och ÖREBRO som tjänstgöringsorter. Chefer på respektive platser var i nämnd ordning: Öfu Wester, Öfu Svenningsson — Rustm Johansson samt Fj Strömkvist.

Tidigt på morgonen den 8/3 startade plutonen marschen mot I 4, LINKÖPING. När vi anlät, sökte vi kontakt med dagofficeren, vilken orienterade oss om våra uppgifter samt visade plats för MP-stn och förläggning, varpå vi snabbt installerade oss och kunde påbörja tjänsten. Vår första uppgift blev att trafikdirigera samt övervaka en större truppörflyttning från I 4 till Inf SS-KVARN. De följande dagarna i LINKÖPING ägnade vi åt ptrverksamhet samt kombinerade fordons- och hastighetskontroller. Vi sökte samband med den civila polisen, och detta resulterade i, att vi fick medverka i deras fordonskontroller samt att vi som avslutning fick göra ett synnerligen intressant studiebesök i polishuset. Det

besöket gav oss många nya erfarenheter samt en inblick i den civila polisens organisation. Polisen hade bl. a. en föreläsning med sina hundar. Där fick vi en bländande uppvisning i polishundens dressyr och användbarhet. Vi var mycket imponerade, när vi gick därifrån.

Denna trevliga avslutning på den första delen av vår praktikperiod, gav oss stora förväntningar inför fortsättningen, så vi var alla på bästa humör när vi redan vid 3-tiden på torsdag natt avmarscherade mot våra nya tjänstgöringsorter.

På fredag förmiddag hade samtliga kontingenter upprättat MP-stn och påbörjat verksamheten. Vid senare jämförelse visade det sig, att denna verksamhet i samtliga tre fall i stort sett hade förlöpt på samma vis som i LINKÖPING. Vi fick på alla ställen en mycket allsidig polispraktik. Vi blev tack vare praktiken mycket allsidiga, lärde oss se upp med alla fel.

Vad vi på "Norrlandsplut" saknar mycket är att vi inte fick åka till Norrland och få lära känna "Norrlandsproblemen" men vi får trösta oss med att skåningarna behärskar dessa problem inför sin krigsplacering i Skåne.

Vi tror, att en utökad MP-praktik skulle på ett mycket nabbare sätt lära oss polistjänst.

2. MP-plut
Vestra Nerikes Skvadron

En av de senaste stabscheferna hade i stort sett vid alla tillfällen olikfärgade strumpor.

En morgon upptäckte dock posten i vaktkuren ryttmästarens blå resp. röda strumpor. Då han påpekade detta, fick han till svar:

— Å, kan han tänka sig, jag såg ett lika dant par hemma också!

Under ryttartiden rastade en avdelning vid Lilla Brattsjön, någon kilometer söder Tovatorp.

Plutonchefen beundrar den vackra sjön en stund och utropar:

— Den här sjön är så satans djup, så ligger man tyst på botten kan man höra kyrkklockorna i San Francisco.

NEWMARKET

Av Lennart Jarvén

"Praktisk truppföring"

Under några veckor i mars hade jag nöjet att studera arbetsledning, vid ett kapplöpingsstall i Newmarket, England.

Det var en njutning att uppleva en miljö, där gattans högljudda parlament och "demokrati" ej gjort sitt intåg. Ordning och reda skapades genom en ledning, som närmade sig det militära systemets, i sitt sätt att verka. Tränaren (skvchefen) hade under sig för de kontorsmässiga göromålen en sekreterare (adj) och för ledningen av lads (stallpojkar) en headlad (plutch).

Förberedande order på vem som skulle rida ut vilka hästar anslogs av tränaren en dag i förväg. Muntlig orientering till headlad om arbetets art och inriktning utmynnade i att denne kl. 07.00 gav slutlig order till lads, som på verkställighetsordern. "Ok Lads", snabbt spred sig till resp hästars boxar. 45 min senare reds första omgången ut mot övningsplatsen. I täten headlad därefter, hästarna prydligt på kolonn med 2,5 m avstånd, utanför och bakom tränaren, iakttagande sina ekipage. Dålig uppmärksamhet vid arbetet: fel tempo, för kort avstånd till framförvarande; onödigt prat mellan lads resulterade ofta i "belöningen" att få gå ut och leda en häst i tjugo minuter när övriga ridit färdigt.

Eftermiddagsstalltjänsten övervakades som särskild tillsyn av headlad och avslutades med att tränaren visiterade varje häst i boxen. Skötaren stod vid hästens huvud och anmälde eventuellt upptäckta skador avslutat med ordet "sir". Samtidigt visiterades också skötaren. Tränaren står nämligen oftast för småpojkaras mat, logi och arbetskläder. Dessutom har de första året "soldatlönen" 1—2 pund i veckan (15—25 sv kr). Såväl av ekonomiska skäl, som i uppfostrande syfte fick därför ibland en lad order att visa upp sina skor putsade innan han omkring kl. 18.30 kunde gå hem efter dagens arbete.

En snygg mörk kostym såg givetvis tränaren till att den lärning, som skulle rida i löpning (representera stallet) fick. Det var varken skräddaren eller mamma som avgjorde om kostymen satt snyggt. Det var givetvis tränaren som själv höll i den "permissionsuppställningen".

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen, omkring 1/5 och 1/12.

Pris per nummer: 3 kronor.

Prenumeration sker enklast genom insättande av 6 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

Ur gamla albumet: Konung Gustav V:s besök vid husarerna 21. juni 1910.

Plutonchefsskolan åter beriden. PCS mots har under våren fått ridutbildning. Hela skolan har på egen bekostnad ridit i Skara under ledning av skolchefen löjtnant Uno Bohman.

